

DOKOŘÁN

Martin Walker

BRUNO

CHEF DE POLICE

Víno, sýry, lanýže a jedna vražda...

BRUNO, CHEF DE POLICE

Víno, sýry, lanýže a jedna vražda...

Martin Walker

DOKOŘÁN

Tiráž

Martin Walker

Bruno, Chef de police. Víno, sýry a jedna vražda...

Copyright © Walker and Watson Ltd 2008

Translation © Jan Klíma, 2011

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována a rozšiřována jakýmkoli způsobem bez předchozího písemného svolení nakladatele.

Druhé vydání v českém jazyce (první elektronické).

Z anglického originálu Bruno, Chief of Police přeložil Jan Klíma.

Redakce Tereza Kodlová.

Obálka Jindřich Hoch.

Sazba Jindřich Hoch (pdf).

Odovědná redaktorka elektronické verze Tereza Hřibová.

Konverze do elektronické verze Tomáš Zeman.

Vydalo v roce 2013 nakladatelství

Dokořán, s. r. o., Holečkova 9, Praha 5,

dokoran@dokoran.cz, <http://www.dokoran.cz>

(633. publikace, 117. elektronická, pdf;

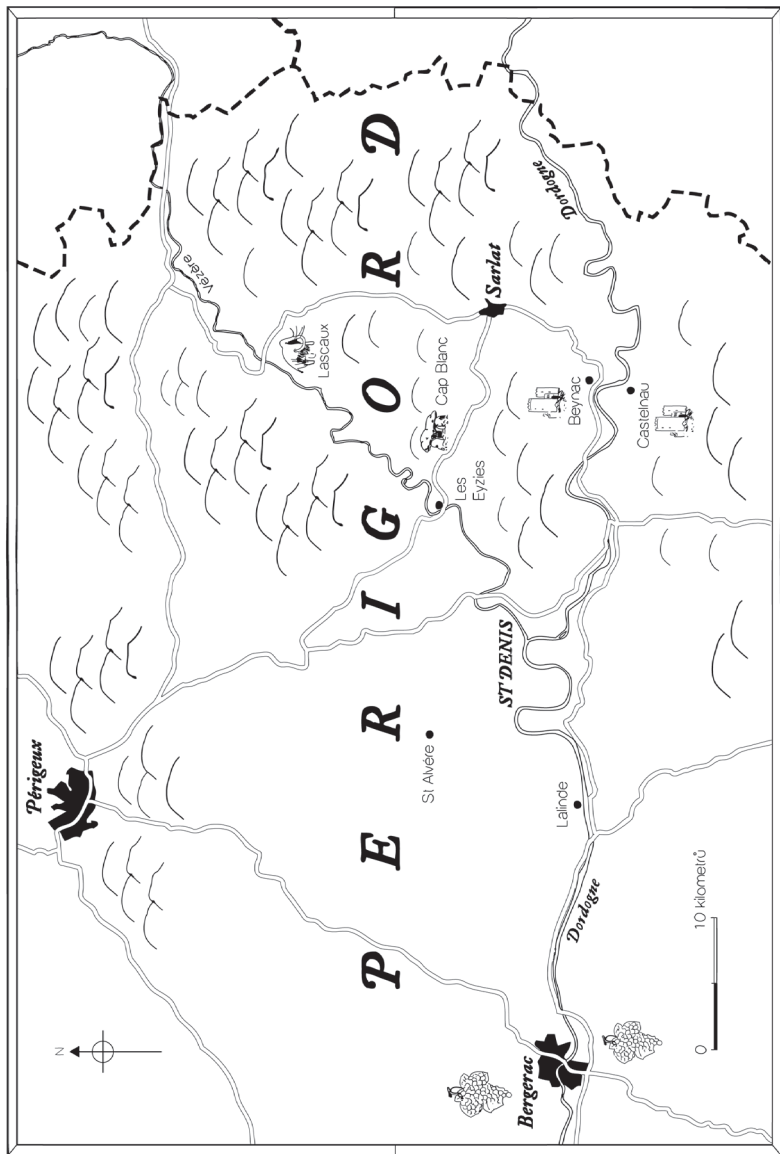
634. publikace, 118. elektronická, epub;

635. publikace, 119. elektronická, mobi).

ISBN 978-80-7363-579-4 (pdf)

ISBN 978-80-7363-580-0 (epub)

ISBN 978-80-7363-581-7 (mobi)

Obsah

Tiráž

Perigord

Obsah

Kapitola 1

Kapitola 2

Kapitola 3

Kapitola 4

Kapitola 5

Kapitola 6

Kapitola 7

Kapitola 8

Kapitola 9

Kapitola 10

Kapitola 11

Kapitola 12

Kapitola 13

Kapitola 14

Kapitola 15

Kapitola 16

Kapitola 17

Kapitola 18

Kapitola 19

Kapitola 20

Kapitola 21

Kapitola 22

Kapitola 23

Kapitola 24

Kapitola 25

O autorovi

PIERROTOVI

Poděkování

Je mou milou povinností poděkovat Gabrielle Merchezové a Michaelu Millsovi za to, že mě přilákali do Périgordu, Renému za to, že udělal dům tak pohodlný a mým nejbližším: Julii, Kate a Fanny, jakož i našim bassetům Borhwellovi a Bensonovi, za to, že dům zabydleli.

Děj této knížky je smyšlený a všechny postavy rovněž, ale jsem zavázán skvělému příteli Pierrotovi za inspiraci a kuchařský um, Baronovi za jeho moudrost a vína, Raymondovi za jeho historiky a bezednou láhev armagnaku a Hannes a Tine za jejich přátelství, tenisová klání a nezapomenutelné pokrmy. V tenisovém klubu jsem se naučil, jak se rožní divočák; jak připravit *vin de noix* mě poučili všichni a vzhledem k předpisům Evropské unie raději nebudu jmenovat ty, kdo mě naučili, jak zužitkovat prase tak, že z něj nic nepříjde nazmar.

Je prakticky nemožné vyjmenovat všechny úžasné přátele a sousedy, kteří nás tak nádherně a vřele přijali, ale mohu zodpovědně prohlásit, že obyvatelé údolí Vézèry v Périgordu po právu nazývají toto místo kusem ráje a jsem poctěn, že se o něj mohu s nimi podělit.

Jane a Caroline Woodovy daly této knížce konečnou podobu a jsem jim za to hluboce vděčný.

Police National
Place Dubernin
Périgueux

HLÁŠENÍ MIMOŘÁDNÉ UDÁLOSTI
Č.j. PN/24/MI/47398(P)

Mimořádná událost: Násilná smrt
Příčina smrti: Bodné rány, vykrvácení
Datum: 11. května
Místo nálezu: St Denis, Dordogne 24240
Hlášení podal: Velitel městské policie, Courrèges,
Benoît
Vyšetřující soudce: Zatím nejmenován
Detektiv pověřený vyšetřováním: Náčelník
kriminálního oddělení J-J Jalipeau
Oběť: Hamid al-Bakr
Datum narození: 14. 7. 1923
Místo narození: Oran, Alžír
Povolání: Voják (seržant v důchodu), domovník
Vojenské identifikační číslo 47937692A
Číslo sociálního zabezpečení: KV47/N/79457463/M
Místo zaměstnání: (poslední známé) Ženižní učiliště,
Lille
Adresa: La Bergerie, Chemin Communale 43, St Denis,
24240

Hlášení:

Městský policista Courrèges, jehož doprovázel strážník kapitán Duroc, Etienne, služebna 24/37, se dostavili do osamocené venkovského domu patřícímu zesnulému na základě telefonátu vnuka oběti, Karima al-Bakra. Smrt stanovil Morisot, Albert, náčelník hasičského sboru v St Denis. Smrt způsobilo vnitřní krvácení po bodných ranách. Oběť měla svázané ruce a byla fyzicky týrána. Technici k ohledání místa činu zavolání z Bergeracu.

Poznámka: Kopie všech hlášení budou zaslány na prefekturu v Périgueux.

kapitola 1

Jednoho jasného květnového rána, tak brzy, že se mlha stále ještě válela nad obloukem řeky, se na útesu nad malým francouzským městečkem zastavila bílá dodávka. Vystoupil z ní muž, popošel k okraji silnice, mocně si protáhl záda a přitom se kochal dobře známým pohledem. Muž byl pořád ještě mladý a evidentně docela ve formě, neboť byl celkem štíhlý a pohyboval se svižně. Nicméně když povolil svaly, uvědomil si svou zálibu v dobrém jídle a něžně si prohmatával břicho, jestli neobjeví přebytečný tuk – stálá hrozba v téhle jarní době, kdy ragbyová sezóna už skončila a pořádná lovecká sezóna ještě nezačala. Jeho oblečení tvořila zřejmě z poloviny uniforma – pečlivě vyžehlená modrá košile s výložkami ale bez kravaty, tmavomodré kalhoty a černé boty. Husté tmavé vlasy měl nakrátko ostříhané, hnědé oči se dívaly přátelsky a ústa vypadala, jako by byla vždy připravena se začít usmívat. Na odznaku na hrudi, jakož i na dveřích dodávky stálo *Police Municipale*. Poněkud zaprášená brigádýrka ležela na sedadle spolujezdce.

V ložném prostoru dodávky bylo vidět páčidlo, chumel startovacích kabelů, košík s čerstvě snesenými vejci a vedle něj další s prvními jarními lusky hrášku, dále dvě tenisové rakety, boty na ragby,

běžecské boty a velký vak s různými sportovními potřebami, vše propletené s rezervním vlascem na ryby. Kdesi pod tím ležela lékárníčka, malá krabice s nářadím, deka a piknikový koš s talíři a skleničkami, slánkou a pepřenkou, hlavička česneku a kapesní nůž s kostěnou rukojetí a vývrtkou. Pod předním sedadlem byla zastrčena láhev ne zcela legální pálenky *eau de vie* od jednoho spřáteleného farmáře. Poslouží k přípravě *vin de noix*, jakmile budou na den sv. Kateřiny k mání zelené vlašské ořechy. Benoît Courrèges, velitel městské policie v malém městečku St Denis s 2 900 dušemi, všeobecně zvaný Bruno, byl vždycky připraven na všechny možnosti.

Nebo téměř na všechny. Nenasil pás obtěžkaný pouzdrzem se zbraní, pouty a baterkou, klíči a notesem a dalšími břemeny, které tíží každého francouzského policistu.¹ Nepochybně by se někde pod tím harampádím ve voze našel pár obstarožních pout, ale Bruno už dávno zapomněl, kde od nich mohou být klíče. Baterku dokonce měl a už si několik dní vytrvale připomínal, že do ní musí koupit baterie. Měl i notes: ležel spolu s pár tužkami ve schránce před sedadlem spolujezdce, ale momentálně byl plný různých receptů, poznámek z poslední schůze tenisového klubu (ty ještě musí přepsat na vrtkavém starém počítači, kterému nedůvěřoval) a řady jmen a telefonních čísel *minimes*, kluků, kteří projevíli zájem navštěvovat jeho ragbyový kurz.

Brunova poloautomatická pistole, trochu obstarožní MAB 9mm, byla zamčena v trezoru v jeho kanceláři na radnici, odkud ji vydával jen jednou za rok, když musel podstoupit kontrolní střelbu na policejní střelnici v Périgueux. Během těch osmi let služby u městské policie ji měl u sebe jen třikrát. Poprvé, když byl v sousední obci zpozorován vzteklý pes a policie měla pohotovost. Podruhé to bylo, když francouzský prezident projížděl skrz St Denis, aby si prohlédl

---

¹ Náčelníkem městské policie ve Francii je starosta a činnost městské policie se převážně redukuje na řízení dopravy a pomoc při živelných pohromách. Strážníci pracují jen od 6.00 do 23.00 a často ani nemají zbraň. Pozn. překladatele.

proslavené jeskynní malby v Lascaux. Prezident se zastavil v St Denis, aby navštívil svého starého přítele Gérarda Mangina, jenž byl starostou St Denis a Brunovým zaměstnavatelem. Bruno zasalutoval prvním muži Francie a hrdě stál na stráži před radnicí, kde se přátelsky bavil s mnohem lépe vyzbrojeným členem prezidentovy ochranky, z něhož se vyklubal Brunův spolubojovník z doby jejich společné armádní minulosti. Potřetí se Bruno ozbrojil, když z místního cirkusu utekl bojující klokan, ale to je jiný příběh. Ve službě Bruno ještě nikdy zbraň nepoužil a byl na to náležitě hrdý. Jako většina mužů (a nemálo žen) z oblasti St Denis i on střílel během lovecké sezóny takřka denně. Obvykle také trefil cíl, pokud se zrovna nesnažil střílet *bécasse* – ptáka, který mu sice nejvíce chutnal, ale který byl téměř nepolapitelný.

Bruno spokojeně shlížel na své městečko, které ve svěžím jitru vypadalo, jako by ho *le bon Dieu* zázračně stvořil přes noc. S potěšením pozoroval, jak se v záři nízko stojícího slunce leskne a třpytí zčeřená hladina řeky Vézère pod oblouky staříčkého kamenného mostu. Žluté a rudé pruhy světla oživovaly trávu pod vrbami a tancovaly na medově zbarvených fasádách starých domů podél řeky. Čelní skla a chromované nárazníky vozů a karavanů parkujících za lékařským střediskem zářily do dálky, stejně tak jako větrná korouhvička na kostelní věži a orel na vršku městského pomníku padlých ve válce, kde se bude muset v poledne zúčastnit slavnostního ceremoniálu.

Život ve městě se zvolna rozbíhal, první zákazníci se trousili do Fauquetovy kavárničky a všechno vypadalo idylicky mírumilovně. Až sem nad město slyšel skřípot vytažované kovové rolety Lespinassova *tabacu*, kde se kromě cigaret prodávaly rybářské pruty, revolvery a munice. Jak logické, pomyslel si Bruno – prodávat ty smrtící věci společně. Aniž by se musel dívat, věděl, že roletu vysouvá madame Lespinassová, kdežto její manžel už kráčí do kavárničky pro první z mnoha skleniček bílého, které ho budou po celý den udržovat v příjemně povznesené náladě.

Také osazenstvo radnice už bude u Fauqueta, budou popíjet kávu, přikusovat croissanty a přitom prohlížet titulky ranního vydání *Sud-Quest*. Vedle nich bude sedět chumel starších mužů studujících do-

stihovou sázenku a vychutnávajících si svou první ranní *petit blanc*. Obuvník Bachelot chodívá na skleničku také k Fauquetovi, kdežto jeho souseď a úhlavní nepřítel Jean-Pierre, majitel obchodu s jízdnicími koly, začíná den v Ivanově kavárnice *Café de la Libération*. Jejich nepřátelství mělo počátek v době války: jeden z nich byl členem komunistického hnutí odporu a druhý se zapojil do de Gaullovy *Armée Secrète* – Bruno si ale nebyl schopen pamatovat, který patřil kam. Zato věděl, že ti dva spolu od války nepromluvili ani slovo a ani nedovolili svým rodinám, aby pronesli něco přátelštějšího než mrazivé „*bonjour*“. Také se říkalo, že oba dva muži zasvětili řadu let tajnému úsilí svést manželku toho druhého, a starosta jednou při skleničce Brunovi tvrdil, že podle něj určitě uspěli oba. Bruno byl ale dost dlouho policistou na to, aby bral tvrzení o nevěřácích svých bližních s rezervou. A jelikož si v těchto choulostivých záležitostech pečlivě hlídal vlastní soukromí, přiznával stejné právo i ostatním.

Tento ranní chod města představoval rituál, jež bylo nutno respektovat – patřila k němu i důslednost, s níž každá rodina měla vybránu jednu z místních čtyř pekáren a pouze v té kupovala pekařské produkty. A když byla nucena přijít v době dovolené ke konkurenci, lamentovala, jak jinak pečivo chutná a jak má jinou konzistenci. Tyto ranní rituály obyvatel St Denis byly Brunovi stejně důvěrně známé jako jeho vlastní: rozcvička při poslechu *Radia Périgord*, sprcha se speciálním šampónem, který byl zárukou proti plešatění, mýdlo s vůní zeleného jablka. A než se uvaří káva, nakrmit slepice a podělit se o toasty z včerejší bagety se psem Gigim.

Bruno přenesl pohled přes potok, který se vléval do řeky Vézère, na vápencové skály svažující se do údolí. Jejich tmavé, a přitom podivně márnivé jeskyně skrývaly prastaré malby, které lákaly do údolí školní výpravy a turisty. Turistická kancelář je nazvala „Kolébkou lidstva“ a tvrdila, že tahle část Francie představuje nejdéle trvale obydlené území v celé Evropě. Lidé tu žijí už nějakých čtyřicet tisíc let, přežili tu doby ledové i období oteplení, záplavy, války a hladomory. Bruno dobře chápal proč. Zároveň si uvědomoval, že tu ještě existuje řada jeskyní a kreseb, které by rozhodně měl vidět.

Dole u řeky uviděl potrhlou Angličanku, jak napájí koně po ranní projížďce. Jako vždycky byla stylově oblečená: naleštěné černé holínky, krémové rajtky a černé sáčko. Kaštanové vlasy jí vykukovaly zpod jezdecké čapky jako liščí ocas. Bruno vlastně pořádně nechápal, proč o ní lidé říkají, že je potrhlá. Jemu vždy připadala naprosto normální a podle všeho i docela dobře vedla svůj malý penzion. Dokonce mluvila celkem přijatelnou francouzštinou, což se rozhodně nedalo říct o většině Angličanů, kteří se tady v okolí usadili. Když se podíval na silnici vedoucí podél řeky, uviděl několik nákladáků, které přivázely místní farmáře do St Denis na týdenní trh. Za chvíli už bude muset nastoupit do služby. Vzal do ruky jediné zařízení, které nikdy neodkládal – mobilní telefon – a zavolal dobře známé číslo do *Hôtel de la Gare*.

„Marie, už se objevili?“ zeptal se. „Včera přepadli trh v St Alvère, takže jsou v naší oblasti.“

„Tuhle noc ne, Bruno. Jsou tu jen lidi, co pracují na tom projektu muzea a jeden španělský řidič,“ řekla Marie, která hotel poblíž nádraží vedla. „Ale vzpomeň si, že když tu byli posledně a nic nenašli, zaslechla jsem, jak se radí, že si příště najmou auto v Périgueux, abys je nemohl vystopovat. Zatracené gestapo!“

Bruno byl loajální spíše k místní komunitě a starostovi než k oficiálnímu francouzskému právnímu systému, zvláště když to bylo vlastně právo bruselské. Proto si s bruselskými inspektory pověřenými kontrolovat, zda se na francouzských trzích dodržují hygienická pravidla zavedená Evropskou unií, hrál na schovávanou. Nic proti hygieně, ale místní farmáři z okresu St Denis dělali svoje sýry a *pâté de foie gras* a *rilletes de porc* stejným způsobem o pár set let dříve, než někdo slyšel o EU a proto těžce nesli, když jim cizí byrokraté vykládali, co mohou a nemohou prodávat. Spolu s ostatními městskými policisty v okolí Bruno vytvořil rafinovaný varovný systém, aby se trhovci včas dozvěděli o nevíтанých návštěvnících.

Inspektoři známí v této části Francie, která kdysi velice odvážně bojovala proti německé okupaci, jako „gestapo“, dorazili poprvé na trh v Périgueux ve služebním voze s rudou belgickou poznávací

značkou. K Brunovu nemilému překvapení byly při druhé návštěvě všechny pneumatiky jejich vozu propíchnuty. Inspektoři tedy příště přijeli v autě s podezřelým pařížským číslem „75“, takže i s tímto vozem bylo naloženo jako za války. Bruno se začal obávat, že místní odvetná opatření začínají být nepřiměřená. Měl celkem jasnou představu, kdo má proříznutá kola na svědomí, a osobně příslušná místa varoval. Doufal, že po jeho intervenci se situace zklidní. Nemělo přece smysl uchylvat se k násilí, když rozumný výzvědný systém může zajistit, aby z trhu zmizelo všechno závadné dřív, než se inspektoři objeví.

Pak inspektoři změnili taktiku, přijížděli vlakem a přespávali v místních hotelech u nádraží. To ovšem znamenalo, že byli snadno identifikováni majiteli hotelů, z nichž každý měl nějakého bratrance nebo dodavatele, který připravoval *crottins* z kozího sýra a *foie gras*, domácí džemy a olej ochucený vlašskými ořechy a lanýži a *confits*, což všechno činilo tuhle část země samým srdcem francouzské gastronomické kultury. Bruno s plnou podporou svého nadřízeného, starosty St Denis, a všech zvolených radních, dokonce včetně komunisty Montsourise, považoval za svou povinnost ochránit své sousedy a přátele před bruselskými blby. Jejich představa jídla ustrnula na mušlích s pomfrity, a to ještě zmršili dobré brambory průmyslově vyráběnou majonézou, protože neměli dost trpělivosti, aby si ji připravili sami.

Takže teď zkoušeli inspektoři nový trik: pronajali si vůz v místní půjčovně, aby mohli přepad tržiště uskutečnit nenápadněji a doufali, že následně zmizí s netknutými pneumatikami. Předchozího dne se jim podařilo udělit čtyři pokuty v St Alvère, ale něco takového se jim nemohlo podařit v St Denis, jehož slavný trh se konal už více než sedm set let – ne, pokud tady byl Bruno.

Bruno se ještě naposledy podíval na ráj, který mu byl svěřen k dohledu, zhluboka se nadechl domácího vzduchu a vsoukal se do dodávky. Tak jako každé lahodné jarní ráno si vzpomněl na německé rčení, které mu řekl jeden z turistů: největší štěstí je „žít jako bůh ve Francii“.